№ 8. КИЇВ, КВІТЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

ЗНАЄ СВОЄ МІСЦЕ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— На свято мене не ждіть. Де буду? За всіма ознаками, затримаюсь в Перці...

ПАКТ І СВІТОВИЙ ФАКТ

ОТЖЕ, Атлантичний пакт підписано. Найхитріші й найпідступніші, які тільки існують сьогодні на світі, державні пройди в бахматих, довгополих сюртуках задоволено одкинулися на спинки золочених крісел, передавши вифранченим секретарям шагреневі теки з оригіналами пакту. Істерички з публіки кинулися випрохувати собі на спогад пера, якими підписувалося пакт. Круглий стіл, за яким відбувалася церемонія, передано до музею, і присутні генерали з адміралами діловито побігли до сусідньої кімнати: домовлятися про решту деталей новоявленого «пакту безпеки» — виробництво атомних бомб та інших аксесуарів, належних в наші дні кожному добропорядному «ангелові миру» з табору англо-американських реакціонерів.

Для відповідного звукового оформлення цього нового дипломатично-трюкового фільму з-за океану до Америки терміново прибув златоуст світового масштабу Уінстон Черчілль, який може замінити собою цілий зведений симфонічний оркестр паліїв війни.

«Діло в шляпі!» — захоплено вигукують міжнародні коментатори.

Пакт підписано, печатки поставлено! Лишилися сущі дрібниці: підготувати арсенали, винищити мільйонів сто мирних людей, зруйнувати пів-Європи, а решту — переконати, що краще забути про суверенність своїх націй і стати «космополітами» на практиці.

Зголоднілі на свіжу людську кров імперіалістичні людожери вдають з себе веселих бодрячків. Атомні заводи працюють, і комісія по розслідуванню антиамериканської діяльності теж працює. Швейні фабрики шиють військове обмундирування, а державний суд США з не меншою енергією «шиє» обвинувачення проти 11 лідерів американської компартії. Учені професори пишуть довгі трактати про потребу негайно «оздоровити світ» і на дві третини скоротити населення земної кулі, а військові заводи виготовляють все потрібне, щоб реалізувати заплановане «оздоровлення». Бевіни й сарагати, шумани й спаакі, як завжди, «в курсі дела», а хоробрі генерали, які так і не встигли прославитися в другій світовій війні, присягаються, що в третій — вони вже себе покажуть!..

Все, як співається в відомій пісні про прекрасну маркізу, іде добре, за винятком... За винятком дрібниць...

От, наприклад, коли пресловутий Уінстон Черчілль приїхав до Америки обслинявити урочистими тостами авторів «Атлантичного пакту», його ледве не закидали тухлими яйцями та іншими ознаками прихильності. То ще щастя, що поліція зробила кордон на шістдесят метрів від черчіллевого автомобіля: навіть в Америці ще не поставлено такого рекорду, щоб кинути дохлу кішку на 60 метрів, — і сюртук Уінстона залишився неушкоджений.

Без кінця й краю можна наводити нові й нові приклади.

Ну, наприклад, Пальміро Тольятті, висловлюючи почуття всього італійського народу, привселюдно назвав блазнем голову християнсько-демократичного уряду де-Гаспері, який виявив лакейську запопадливість підписати Атлантичний пакт, трудящі італійці одностайно приєдналися до цього влучного визначення ролі сеньйора італійського прем'єра.

Ну, наприклад, керівники всіх комуністичних партій світу від імені добрих двох мільярдів трудящих земної кулі чітко й недвозначно заявили, що в разі нападу на Радянський Союз трудящі цілого світу боротимуться на боці Держави робітників і селян проти «своїх» паліїв війни.

Ну, наприклад, кращі уми прогресивної культури й представники багатомільйонних мас трудящих, об'єднаних в прогресивні організації, заявили на конгресах в Америці, Франції та інших країнах про свою непохитну готовність відстоювати справу миру.

І ще, наприклад, страйки й демонстрації проти Атлантичного пакту, на які так збагатилися за останній час Старий і Новий світ... Але це дрібниці сущі, прекрасна маркізо! Взагалі ж справи йдуть чудово, як ніколи.

Бо — підбадьорюють один одного верховоди імперіалістичного табору, — генерал Монтгомері разом із своїми спеціалістами з «оборонного» європейського штабу, використавши досвід гітлерівського генералкомандо, розробить календарний план, за яким село Тарапуньку буде взято штурмом на третій годині від початку війни; а генерал Перехауер в п'ять хвилин захопить всі яблука, на які так багатий Яблоновий хребет; а адмірал Недохауер проведе свою непереможну армаду річкою Коломак аж до самого Байкальського моря. Бо варто, мовляв, лише смикнути за шворку — і всі, як один, міністри капіталістичного світу стрімголов кинуться в наступ.

Сьогодні на їхніх гладких і худих, круглих і довгастих пиках грає стандартна дипломатична посмішка. «Хороша міна під час поганої гри» — так уже багато десятиріч зветься ця посмішка. А чому і справді має посміхатися, скажімо, французький міністр внутрішніх справ Жюль Мок?! Тому, що комуністична партія найбільша з політичних партій Франції? Чи тому, що французький народ, завдяки «планові Маршалла», не має чого їсти і, що за один франк сьогодні можна купити такий шматок м'яса, який побачиш тільки через мікроскоп?

А хіба до посмішок містерові Еттлі? Британський лев давно вже став хатнім собакою в американського пана, а самі Британські острови стали будкою, де сидить ця слухняна тварюка, охороняючи будівництво атлантичних повітряних баз.

А хіба весело й самому очкастому авторові усіх отих планів і пактів, коли він щоранку, під час молитви, припадаючи вухом до землі, слухає, як насувається на його країну невблаганна економі на криза, найбільша з усіх, яку тільки знало царство долара?

І сам пакт вони підписували хоч і посміхаючись, але руки в них тремтіли і дедалі більше тремтять.

Бо проти Атлантичного пакту — цієї найганебнішої і найпідступнішої підлоти, яку тільки знала історія людства, — стоїть те, що ми воліли б назвати Світовим Фактом. Він стоїть грізним, реальним монументом перед очима кожного імперіаліста. Його існування навічно викарбуване в серцях двох мільярдів трудящих світу. Цей Факт світового значення — наша Батьківщина, Радянський Союз, той бачений у мріях ще Марксом і Енгельсом привид Комунізму, що став тепер найбільшою реальністю світової історії.

І цей Світовий Факт — не одинокий. Уже прорвано кордони капіталістичного оточення в найуразливіших частинах Східної Європи. Форпости соціалізму вийшли далеко вперед. Вік комунізму, вік великого оновлення ступив на страдницьку землю Європи!

Крива посмішка ще тримається на відгодованих пиках творців Атлантичного пакту. Але вони все частіше боязко поглядають скоса собі під ноги...

Під ногами в них горить земля! Немає зараз такої країни в світі, найширші маси якої не були б об'єднані в ненависті до паліїв нової війни, в любові й відданості до батьківщини трудящих усього світу — СРСР.

Атлантичний пакт—пактом. Мине час і він ляже на полиці історії поряд з лихої пам'яті попередником — «Антикомінтернівським пактом».

А Світовий Факт, солідарність трудящих всього світу, їх єднання навколо своїх компартій, навколо ідеї захисту СРСР є фактом, зітерти якого не в силі ні атомні бомби, ні професори людожерської справи, ні найтонші й найдипломатичніші махінації паліїв нової війни.

І хай крутяться, як муха в окропі, хай сичать і скаженіють заокеанські пани! Нічого не поможе! Двадцятий вік — не їхній вік. Двадцятий вік — буде віком комунізму!

Ол. ПОЛТОРАЦЬКИЙ.

Нотатки нашого оглядача

Що таке «Гофманські краплі»?

Це — американський патентований засіб, прописаний адміністратором «плану Маршалла» Гофманом «Західній Європі. Найменша доза його викликає гостре розладнання (насамперед, економічне). На американських ділків впливає збудливо.

В зв'язку з невдалою кампанією по набору в британську армію військовий міністр рекомендував «переконувати жінок, щоб вони умовляли чоловіків вступати в армію».

Тепер справа тільки за дрібницею: переконати жінок у благотворності такої пропаганди.

Із США повідомляють: відомий гангстер Костелло тримає в своїх руках нью-йоркський апарат демократичної партії. Тепер зрозуміло, чому поліції ніяк не щастить одягнути на ці руки наручники.

Мал. С. САМУМА

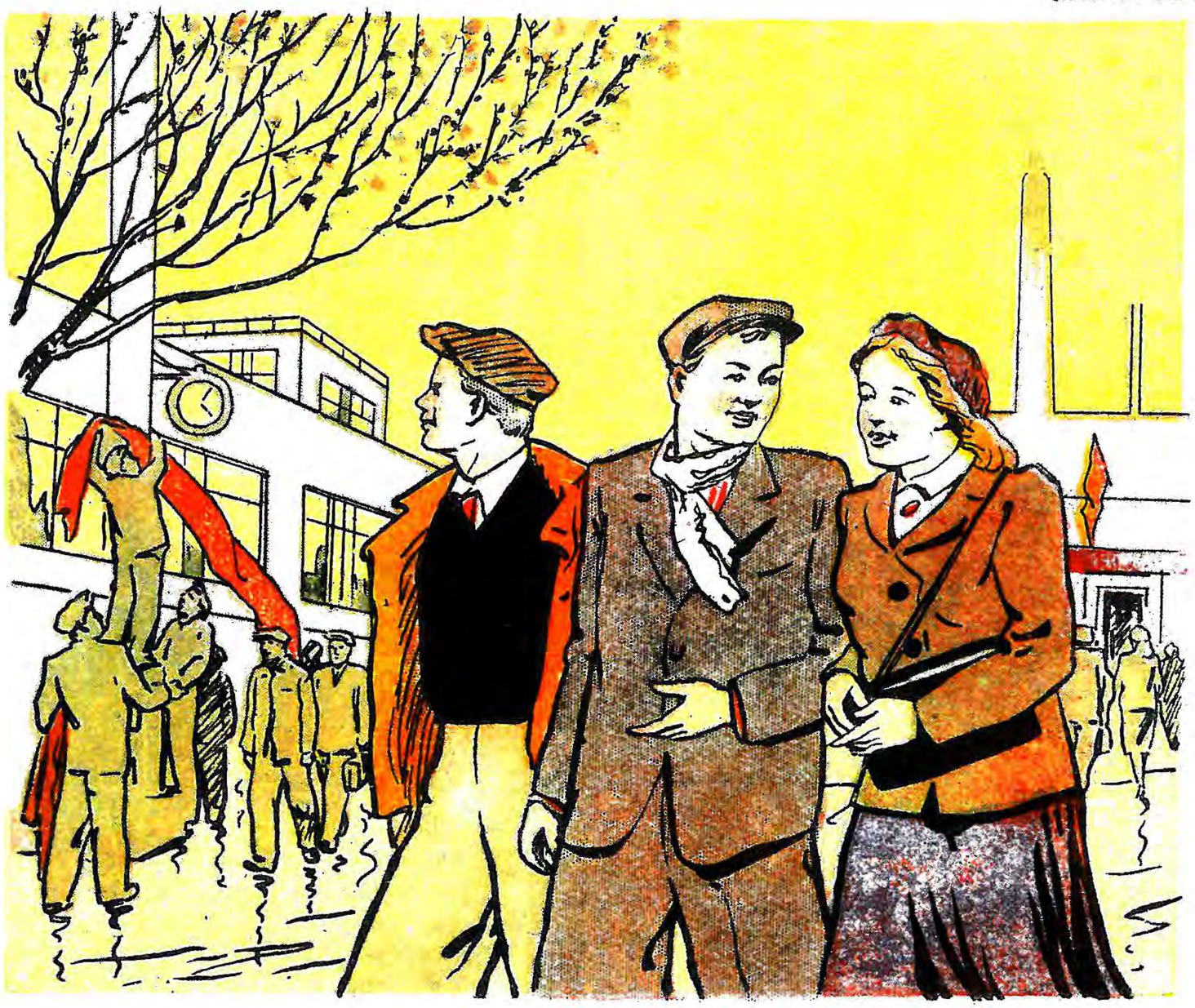

— Які в тебе плани на Перше травня?
— Закінчити виконання річного плану.

Остап ВИШНЯ

„РОСТИ, РОСТИ ТИ, КЛЕН-ДРЕВО..."

ПОЛЕЗАХИСНІ смуги, водойми, ставки... Ліси в степу... Нема палючих вітрів, нема чорних вихорів і бур... Безкраї лани буйнозеленої пшениці... Замість ярків, урвищ, балок — закучерявлені задумливими вербами ставки й водойми, де карасиха прихорошується перед «дзеркалом» у дзеркального коропа.

Грандіозний план перетворення природи...

Як сон... Як казка...

А воно і не сон, і не казка, а справжнісінька дійсність нашої незрівнянної, великої сталінської епохи.

І всього через якихось п'ятнадцять літ...

* * *

Всі, всенький народ вірить у те, що поступиться природа перед розумом людським, перед людською енергією...

Поступляться сипучі піски, поступляться чорні вихорі й бурі, поступиться ерозія грунту, всі лихі сили перед людським розумом поступляться...

А от чи поступиться коли-небудь гемонська коза перед «енергією» й розумом завкомунгоспу районного (а то може й обласного) міста Лисогорська.

Ми навмисне не називаємо точно, якого саме міста, щоб кожний завкомунгоспом мав право з гордістю сказати:

— Це — не в мене! У Кузьми Петровича то таки справді так і єсть! А в мене? У мене—ні!

У місті Лисогорську мало не щороку насаджується міський парк.

Іноді в газеті, а іноді хтось із приятелів у листі напише:

— А в нас парк посадовили. Знаєте, отам над річкою. Чудесне місце: високо над річкою, краєвид — очей не відірвеш. Прекрасно розпланували: алеї, площадки. Воно так трохи за містом, і від парку простяглася алея аж до середини міста, де на головній улиці бульвар насадили... Не гірший буде, як у вас, у Києві бульвар Т. Г. Шевченка. А ви ж знаєте, що там було, на місці теперішнього парку? Смітник був! Приїздіть, не впізнаєте Лисогорська...

І думаєте ви собі радісно: а й справді, який же чудесний тепер буде Лисогорськ!

Через рік знову дістаєте листа з того ж таки Лисогорська, від того ж таки приятеля:

— А в нас парк посадовили. Знаєте, отам над річкою. Чудесне місце: високо і т. д., і т. ін.

Прочитавши листа, ви замислюєтесь:

— Стій-стій! Та, здається, торік же ж такий самий лист був...

Відшукуєте торішнього листа, порівнюєте...

— Так... І торік — парк, і цього року парк... Що таке? Два парки, чи що?

Та й пишете листа своєму приятелеві:

— Дорогий Кіндрате Марковичу! Що ж ото воно таке: виходить, що у вас тепер два парки? А де ж другий парк ви посадовили?

От надходить і відповідь:

— Та ні, дорогий друже, не два в нас парки, а один парк! Торішній парк кози поїли! Це вже ми після війни третій раз парк садовимо: їдять гемонські кози! Що ти з ними зробиш? Мать так, що й цей, що оце тепер посадовили, поїдять!

І зав'язується з приятелем жвава переписка:

— А чого ж не охороняєте? Куди ж завкомунгоспом дивиться?

Відповідь:

— У вікно дивиться! У нього в самого коза єсть! Наймолочніша! Метис ангорської з брабансонською! Він, завкомунгоспом, каже: «Я, — каже, — план озеленення міста виконав! Кредити всі використав! А що він не росте, — каже, — то що ж, накажете кожне дерево за вуха тягти, щоб воно росло! А кози? Я не козячий пастух». От щороку й садовимо! А от біля школи садок учителі з учнями посадили, зразу ж після того, як німців вигнали, — так там уже вишні й яблука родити почали! Там дітки дерева бережуть, а ми ж не дітки, ми — дорослі! Ми — кредити використовуємо...

Ото, думаєте собі, гемонські кози, як вони люблять кредити...

* * *

Чудесний весняний день... Сонце... Ось-ось розбрунькнуться київські каштани... Бруньки на каштанах поналивалися, аж стогнуть — пустіть на білий світ... Надходить момент, коли вони порозриваються ніби аж з виляском і вперше дихнуть весняним повітрям...

На вулиці дітвори, як маку...

Сонячні промені переплітаються з дитячим галасом, і закосичують золотими стрічками шовкове дитяче волосся...

Подивіться: он стоїть золотокучерява майбутня доктор медичних наук, їй уже, мабуть, років із чотири, стоїть, дивиться, примруживши очі, на сонце й кричить. На сонце кричить:

— Сонце! Сонце!

А з її вишневих устенят сонячні зайчики тільки — плиг! Плиг! Плиг!

А ось іде мама... А біля мами — ляля... Ляльі — років шість... Мамі — більше. Ляля — він.

Ляля підходить до тільки-но посаджених кущів ясмину й виламує дубчика.

— Громадянко! Навіщо ви дозволяєте дитині псувати зелень?

— Треба ж маляті чимось гратися! Подумаєш — один дубчик!

— Ваш — одного дубчика, другий — другого, так, дивись, і нема кущів!

— Не приставайте до мене!

І вже мама розгнівались, і вже говорять на дядю слова крутенькі...

А дядя йде собі та й думає:

— От принесе мамина ляля дубчика додому, і хай би папа спитав у мами:

— А звідки цей дубчик?

— Та це на бульварі ляля виламав!

А щоб папа взяв та маму дубчиком, дубчиком, — не ясминовим дубчиком, а моральним, — щоб привчала мама свого лялю до порядку.

Деревця і взагалі зелень берегти треба!

Щоб заквітчалися, зазеленіли, як веселий май, всі наші міста й містечка, селища і села.

В НЕДАЛЕКОМУ МАЙБУТНЬОМУ

Мал. ГРІ-гор'єва

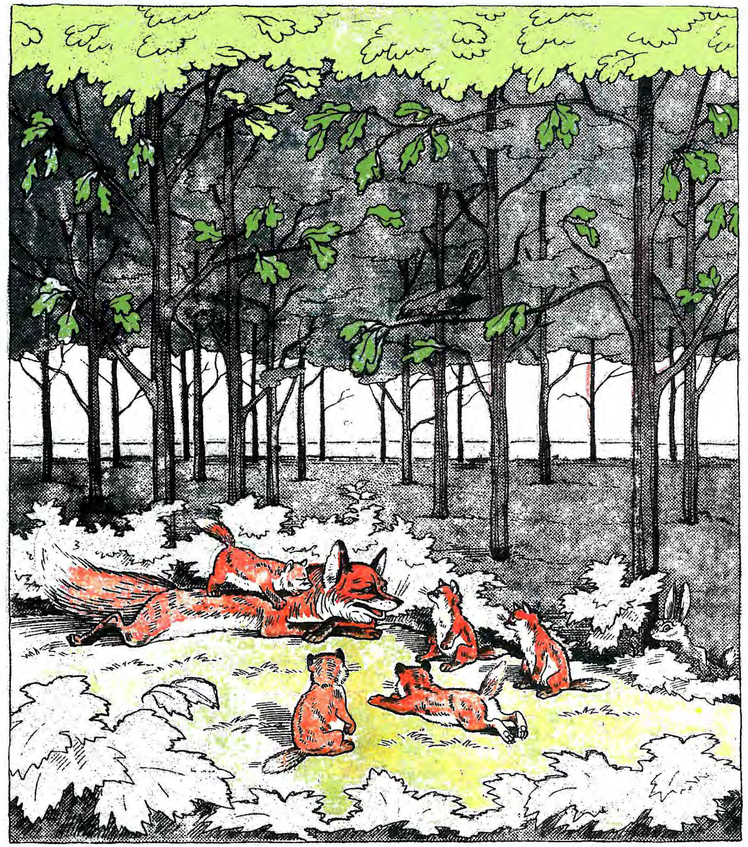

— Пригадую, дітки, в 1949 році на цьому місці був голий степ.

Степан ОЛІЙНИК

ЯК МИ КАЖЕМ—ТАК І БУДЕ!

Ми прості радянські люди.
Є в нас правило своє:
Як ми кажем — так і буде,
Як схотіли — так і є!

Захотіли непреклонно:
Дать вугілля — тонни тонн!
І летить — за ешелоном
Вдвоє важчий ешелон!

На заводи, новобуди!..
(Лиш колеса: цок та цок).
І говорять наші люди
Про донецький вугілок:

— Щоб із цього антрациту
Та багаття розпалить —
Паліїв із Уолл-стріту
Можна всіх пересмалить.

Захотіли й сталевари,
На змагання піднялись!..
І над домнами стожари
Дужче в небі зайнялись!

І поливсь метал усюди,
Мов ріка, за валом вал...
І говорять наші люди
Про кипучий той метал:

— Хай до нашої земельки
Лиш поткнеться дядя Сам —
Ми заллєм металом пельки
Всім зажерам-паліям!

Ми прості радянські люди.
Є в нас правило своє:
Як ми кажем — так і буде,
Як схотіли — так і є!

Захотіли, щоб артілі
Розцвіли, як цвіт зорі,
Й наші села освітили.
Осіяли ліхтарі,

І потужні Дніпробуди
Розігнали ночі тьму!...
І говорять наші люди
При електриці в дому:

— Щоб в єдине море злити
Біле сяйво цих вогнів,
Можна в ньому потопити
Всіх мерзенних паліїв!!

Захотіли... й за врожаї —
Розгорілась боротьба!
Й достигають в нашім краї
Ще невидані хліба!

І Зірки вже красять груди
Тим, що славлять рідний край.
І говорять наші люди,
Оглядаючи врожай:

— Нам хліба, і квіти в лузі,
І вишень пахучий сік!
Все це ворогу-катюзі
І не нюхати повік!

Захотіли, щоб бавовна
На Херсонщині росла —
І завзятість, сили повна,
Всіх на битву підняла.

Трактори пливуть повсюди...
Сієм дружно! Хай росте!..
І прислів'я наші люди
Тут повторюють просте.

— Буде ситцю скільки хочем,
Полотно-мадеполам.
Ще з бавовни ми охоче
Витчем саван ворогам.

Ми прості радянські люди.
Є в нас правило своє:
Як ми кажем — так і буде.
Як схотіли — так і є!

В нашій силі — правди слава!
То ж за нами в світлу путь —
Йдуть Софія і Варшава,
Бухарест і Прага йдуть...

Наша гордість ще і в тому,
Що із Польщі та до нас —
Вчитись жити по-новому
Йдуть сини народних мас,

Що, вернувшись з України,
Батько доньці вкаже путь.
— Вчись у Паші Ангеліни!
Як вона — ти в Польщі будь!

Наша гордість в тому, друзі,
Що йдемо — в Комуни дні,
Що в Радянському Союзі —
Ми несхитні і міцні.

У Китаї, в Бірмі — всюди
Настає вже правди час!
І говорять в світі люди,
Серцем линучи до нас:

— Нам, як світоч їх Вітчизна!
Бо круг сонця і Кремля
В світлий вік, до Комунізму
Нині крутиться земля!

Правду цю, що кажуть люди —
Не вміщають береги...
Буде так! Напевно буде!
Хай це знають вороги!

СІЛЬГОСПВІДДІЛІВСЬКИЙ АНТЕЙ

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

— Від землі я відірвався, Семене Івановичу.
— А що, давно не були в полі?
— Відколи став агрономом...

Василь МИНКО

Ілюстрації БЕ-ША

Своїми словами

ГОЛОВА артілі «Шлях до комуни» Максим Білоштан одержав перед Першим травня з редакції обласної газети листа, в якому писалося:

«Шановний Максиме Петровичу! Просимо надіслати нам статтю про досягнення Вашого колгоспу. Пишіть якомога простіше, своїми словами. Постарайтеся зробити це не мовою сухих цифр, а мовою цікавих фактів».

Максим Білоштан задоволено підкрутив чорні вуса і сказав рахівникові Івану Коткові:

— Зараз же кидай писати цифри і давай візьмемося за факти. Пиши статтю. Та побільше. Та поцікавіше.

Іван Котко замкнувся в окремій кімнаті і за добу стаття була готова. Голова артілі скликав актив. Гуртом прочитали статтю. Та, на жаль, вона ні в кого не викликала ентузіазму. Вийшла не стаття, а балансовий звіт.

— Ех ти, арифмометр! Мабуть, забув, що просили ж без цифр! — жартома докоряв рахівникові Максим Білоштан.

Іван Котко насупився, ображено буркнув:

— Що ви від мене хочете? Я ж не Рильський і не Сосюра, щоб писати баланси ліричними віршами.

— Не віршами, а своїми словами. Ти ж удома з жінкою, чи з дітьми не говориш цифрами? Ні. Зроби мовою цікавих фактів, як просили. Зрозуміло?

— Ну, коли вам зрозуміло, то й пишіть, — бурчав рахівник.

— І напишу. Бери ручку, встромляй у чорнило і пиши.

— Що ж писати?

— Що казатиму, те й пиши... Пиши ось так. Наш колгосп «Шлях до комуни» організувався в 1929 році. У ньому тоді об'єдналося 45 бідняцьких та середняцьких господарств...

Іван Котко старанно почав був виводити, але враз спинився і сказав:

— А ви що ж мені диктуєте? Два рядки — вже дві цифри втелющили.

— Невже? От тобі й на. То тоді пиши так: наш колгосп «Шлях до комуни» організувався 20 років тому.

— Не вмер Данило, так болячка задавила, — знову буркнув Котко. — А 20 хіба це не цифра?

— А ти пиши цифру словами... Відтоді минуло багато часу. Виріс мій син Роман, який народився саме в день організації артілі. Він уже призваний в ряди нашої славної Радянської Армії, яка стоїть на сторожі завоювань соціалізму. І нехай там за морями та океанами скаженіють черчіллі та трумени, вони зламають ікла об нашу залізну міць.

Котко хотів щось заперечити, але Білоштан розійшовся і диктував далі.

— Максиме Петровичу, — аж підскочив врешті Котко. — Але ж Черчілль та Трумен до теми не підходять.

— Як це не підходять? Люди добрі, — звернувся раптом голова артілі до активу. — Як по вашому? Підходять, чи не підходять?

— Підходять! —в один голос підтримали Білоштана бригадири і ланкові.

— По-моєму, їм, падлюкам, ще й не так треба записати! — додала ланкова Настя Борщ.

Усі ланкові дружно заплескали в долоні.

Під веселі репліки присутніх голова артілі продовжував:

— На зло паліям війни і на радість усім чесним людям на світі ми, радянські хлібороби, збирали і будемо збирати соціалістичні врожаї. От хоч би й минулого року. Якби графиня Браницька, що володіла землею, на якій ми тепер господарюємо, була б устала з домовини, то вона б удруге віддала богу дух од заздрощів.

Минулого літа ми зібрали по 120 пудів хліба з га на всій площі в 2 тисячі гектарів.

Назвавши ці цифри, Максим Білоштан сам запнувся, глянув на рахівника. Але той уже розійшовся і нічого не помічаючи, мовчки писав.

Якийсь час диктант ішов гладко, цифри не траплялися, бо голова артілі розповідав, як колгоспники опанували техніку, науку, поставили природу на коліна і примусили її коритися їм.

Та от він дійшов до виконання першої заповіді перед державою.

Минулого літа артіль здала Батьківщині 100.000 пудів хліба. 1100 пудів м'яса, 14.000 літрів молока і так далі.

— Не годиться, — опам'ятався рахівник Котко, зустрівшись з цифрою.

— Нічого, годитиметься! — кинув Білоштан.

Далі все пішло теж гладко. Максим Білоштан перейшов до заробітків колгоспників. А вони в артілі були такі, що не сором було похвалитися.

— От узяти, наприклад, сім'ю ланкової Насті. Борщ. Вона в неї така: син — бригадир, син — тракторист, син — завідуючий клубом, дочка — ланкова, дочка — доярка. За рік Настина сім'я заробила на трудодні стільки хліба, що...

Тут дописувачі застряли і застряли надовго. Ну, як було сказати мовою фактів, а не мовою цифр, що Настина сім'я заробила за рік, разом з додатковою оплатою 780 пудів хліба, 34 пуди цукру і 22.000 карбованців грішми?

Думали. Іван Котко підсунув до себе арифмометра, почав швидко крутити ручкою. Зробивши якісь розрахунки, він запропонував написати так:

— Сім'я Насті Борщ одержала на трудодні стільки зерна, що коли б з нього за один раз напекти паляниць і покласти їх у ряд на полиці, то ця полиця простяглася б від нашого села Михайлівки до сусідньої Іванівки.

— А хто там знає, скільки кілометрів від нашої Михайлівки до Іванівки? — зауважив бригадир Стоколос. — Не годиться. Краще напишіть, що Настя одержала стільки пудів хліба, скільки кілометрів від Києва до Москви.

На це голова колгоспу категорично зауважив:

— Що це ви кілометрами та паляницями прибутки вимірюєте?

— Ну, а як же? — запитав Котко.— Адже ж сказано, щоб писали цікавими фактами? А паляниця хіба не факт? І не цікавий?

— А якого ще тобі треба цікавішого факту, як 780 пудів? На одну сім'ю! Це тобі не суха цифра! Це факт. І більше б нам таких фактів!

— Е, ні, — вставила раптом Настя Борщ. — Не згодна! Не таких фактів, а ще більших! Що сказав товариш Сталін? Наздогнати і випередити! Усі Європи і Америки! Чи так я кажу, дівчата?

— Так, так, тітко Насте! — підтримали її ланкові.

— Не я буду, коли цього літа не викохаю по 200 пудів пшениці з гектара!— продовжувала Настя. — Про це я вже заявляла і зараз заявляю. Так і напишіть у редакцію. І це теж не цифра, а факт! І радісний! І цікавий!

— Записано! — сказав Іван Котко і поставив крапку.

Голова колгоспу з задоволенням підписав написане, поставив печатку, і лист того ж дня пішов до редакції.

Відсканував Олексій НАЗАРЕНКО, оцифрував Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

ПРИГОДА В НАУКОВІЙ УСТАНОВІ
або
НЕ В СВОЇ САНИ...

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

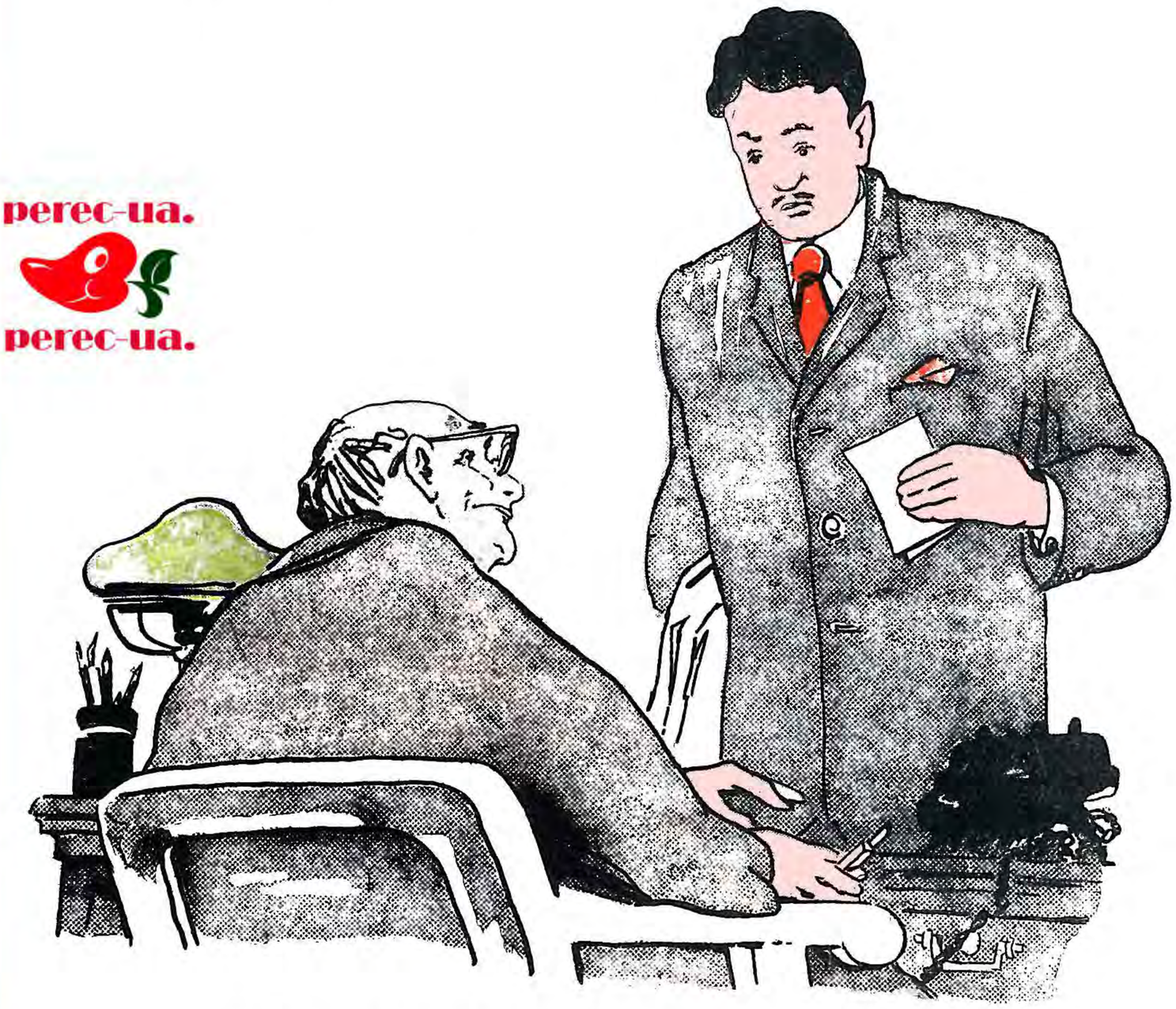

— Хочу влаштуватись на роботу. От вам записка від Василя Васильовича.
— А свої наукові записки Ви можете до неї додати?

...НОГАМ НЕМА СПОКОЮ

Що робити, коли в ручці зіпсувалося перо? Можна, звичайно, зайти в магазин і за 20 копійок придбати нове перо разом з ручкою. Це варіант можливий, але не завжди придатний. Коли перо потрібне не приватній особі, а, скажімо, сільськогосподарському технікуму, — тоді питання про магазин одразу ж відпадає. В таких випадках треба робити так, як цього вимагає управління учбовими закладами Міністерства сільського господарства УРСР, — тобто, чекати наряду на пера.

А наряд обов'язково прибуде. Сам товариш Ткачов, начальник управління учбовими закладами, про це вже потурбується. Якщо торік студенти Оріхівського (Запорізька обл.) сільськогосподарського технікуму і мали чим писати, то, мабуть, тільки завдяки тов. Ткачову, який запропонував дирекції технікуму відрядити нарочного в м. Київ за одержанням... 30 олівців і 50 сталевих пер.

Чимало іншого, крім ручок і пер, потребує учбовий заклад. Отож і продовжують надходити з Києва наряди т. Ткачова. В одному він пропонує негайно вислати представника в Дніпропетровську область за... півсотнею підручників, в другому вимагає відрядити людину в Полтаву для придбання... 30 мішків, у третьому наряді зобов'язує виїхати в Одеську область за одержанням... 4 автопокришок...

Мандрують з цими нарядами по білу світу представники технікумів. І, мандруючи, думають: у яку ж копієчку влітає державі кожен завезений мішок, і за чиєю ж це хитромудрою головою їх ногам нема спокою?

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 4 ПЕРЕЦЬ вмістив карикатуру С. Самума про втрати на Костянтинівському хімічному заводі (Донбас).

Директор заводу тов. Пастухов повідомив редакцію, що внаслідок заходів, вжитих заводоуправлінням, втрати різко скорочено. В порівнянні з відповідним часом минулого року **економія за 2 місяці цього року становить понад 100.000 карбованців.**

* * *

Гр. Силка П. І. поскаржився ПЕРЦЮ на погані житлові умови робітників будівельного управління «Південьважбуду».

Секретар Харківського міськкому КП(б)У тов. Титов повідомив, що **робітників будівельного управління розселено в добре обладнані квартири.**

МИСЛИВСЬКЕ ОПОВІДАННЯ

Прочитавши заголовок, не спіши, читачу, з висновками. Нічого вигаданого у цьому оповіданні нема. Є тільки документ. Причому, документ офіціальний, стверджений штампом Кадіївської (Ворошиловградська обл.) міжрайради Українського товариства мисливців та рибалок і датований 15 березня 1949 року.

Цим документом міжрайрада попереджає:

«Весняний переліт всіх видів птахів — заборонено...

Повідомте про це мисливців вашої дільниці».

Уявляємо, який крюк довелося зробити пернатим, щоб обминути зону діяльності Кадіївської міжрайради мисливців та рибалок.

Бідні птахи! А ще кажуть, що вони не знають «ни заботы, ни труда!»

ЩО Й СВІДЧИТЬСЯ...

Все це написав голова колгоспу Юхим Арсенович Гуц — і приклав печатку, щоб вірили, що все це правда.

Що ж свідчиться печаткою?

Свідчиться:

1) те, що колгосп «Червона Баштанка» (Баштанський район, Миколаївської області) дійсно здав достроково державі 400 центнерів соняшникового насіння;

2) те, що колгосп уже давно має одержати за це 305 кілограмів олії в Баштанській райспоживспілці;

3) те, що голова райспоживспілки Дозорцев 6 разів уже відсилає колгоспну підводу і все каже: «Приїдьте через тиждень»;

4) те, що недавно Дозорцев обдурив колгоспників і послав їх чомусь за олією аж у Миколаїв, за 80 кілометрів;

5) те, що колгосп і досі олії не одержав.

Все це означає, що голова Баштанської райспоживспілки Дозорцев — справжнісінький бюрократ. Це вже і Перець свідчить печаткою.

ОБОЮДОГОСТРА СИТУАЦІЯ

У тому, що кияни, які мешкають у будинках на Саперному полі, не можуть потрапити на прийом до голови виконкому Печерської районної Ради депутатів трудящих т. Єфимова, останній не винен. Він з дорогою душею прийняв би своїх виборців, вислухав би їхні скарги й побажання, але виборці не йдуть, вірніше, не доходять до районної Ради. Взимку їм заважають величезні кучугури снігу, навесні — безбрежні калюжі, а влітку — неймовірна курява.

Ця ж підступна стихія перешкоджає й тов. Єфимову добратися до Саперного поля й познайомитись з умовами, в яких живуть його виборці.

З цієї обоюдогострої ситуації є, на нашу думку, єдино правильний вихід: виконати наказ виборців і впорядкувати Саперне поле. Мешканці Саперного поля «за».

А товариш Єфимов — «за» чи «проти»?

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

КИТАЙСЬКІ ІЄРОГЛІФИ

В перекладі на українську мову значить: і долар не підтримав.

Байки Мкртича КОРЮНА

БАБА І КОРОВА

Одна бабуся скромненько жила,
Та завела корову і осла.
Але не раз осла ловила баба,
Що корм в корови крав нахаба.
Розсердилась бабуся на осла
Й до бога з скаргою пішла:
— Ох, — молить, — боже,
змилуйсь, поможи,
Осла убий, корову збережи.
Що ж байка каже? Як її герої?
Із волі божої у нашої старої
Не стало, як на зло, корови,
Зате живе осел і ситий і
здоровий.
Бабуся наша якомога
Ураз накинулась на бога.
До нього всю звернула гнівну
мову:
Який ти бог, — сказала
вмить, —
Коли не міг ти відрізнить
І сплутав із ослом корову.

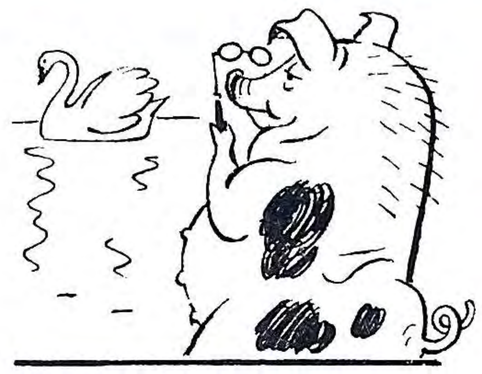

СВИНЯ ТА ЛЕБІДЬ

Свиня прийшла на водопій
І бачить диво, боже мій,
Прекрасний лебідь
Випливає в море
І хрюкнула свиня:
— Потвора!
Та я б від горя луснула, мій
боже,
Коли б була на нього схожа.

І у свині, напевне, є
Поняття про красу своє.

Переклад з вірменської
Д. БІЛОУСА.

ОСЕЛ НА ВЕСІЛЛІ

— Іди, — ослові хтось сказав.—
Гуляти на весіллі...
Осел же гірко заридав,
Аж стриматись не в силі.
— Що ж плачеш? — кажуть,—
ну й дурне!
Ти на весілля йди.
— Ну да! Покликано мене,
Щоб наносив води!

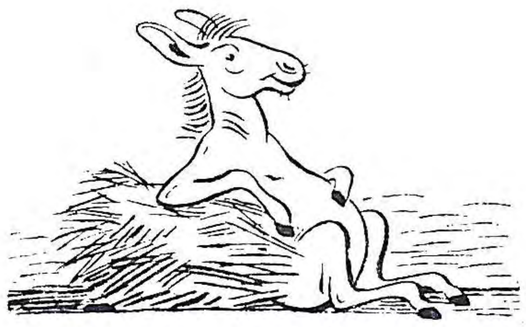

МИСТЕЦТВО ЖОВТОГО ДИЯВОЛА

Що це — марення божевільного? Плід хворобливої уяви параноїка? Ні, шановний читачу, — це американське мистецтво. Більше того, — це шедеври американського мистецтва.

Ще на початку нашого сторіччя основоположник радянської літератури Максим Горький, відповідаючи на анкету одного американського журналу, сказав:

«...Ваша цивілізація, це — найпотворніша цивілізація нашої планети, тому що вона страхітливо перебільшила всі різноманітності й ганебні потворності європейської цивілізації...

Ваша хворобливо гіпертрофована цивілізація загрожує вам найбільшими трагедіями».

Репродукції з картин і скульптур модних американських митців, що їх ми подаємо тут, найкрасномовніша ілюстрація до слів великого Горького.

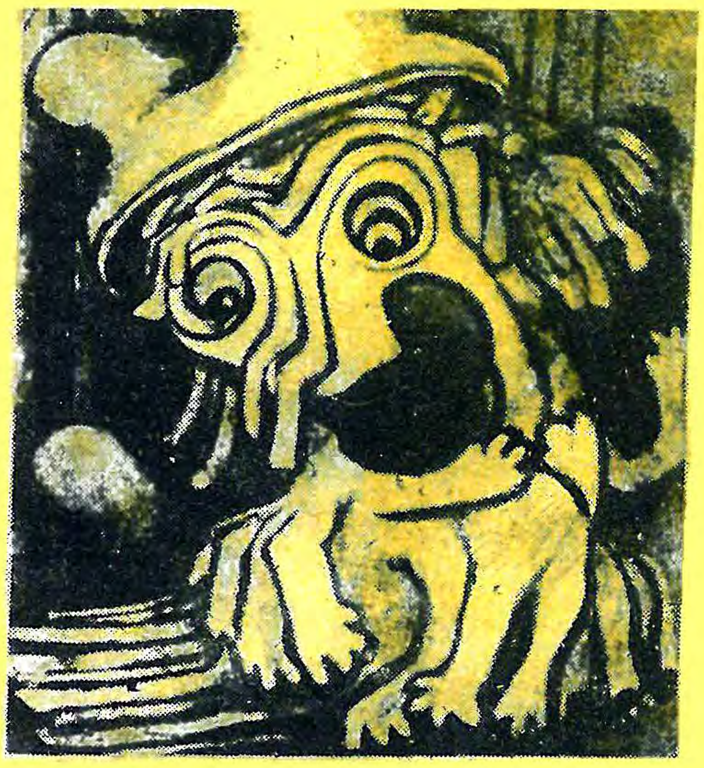

Кліффорд Райт. ДИТИНА БІЖИТЬ.

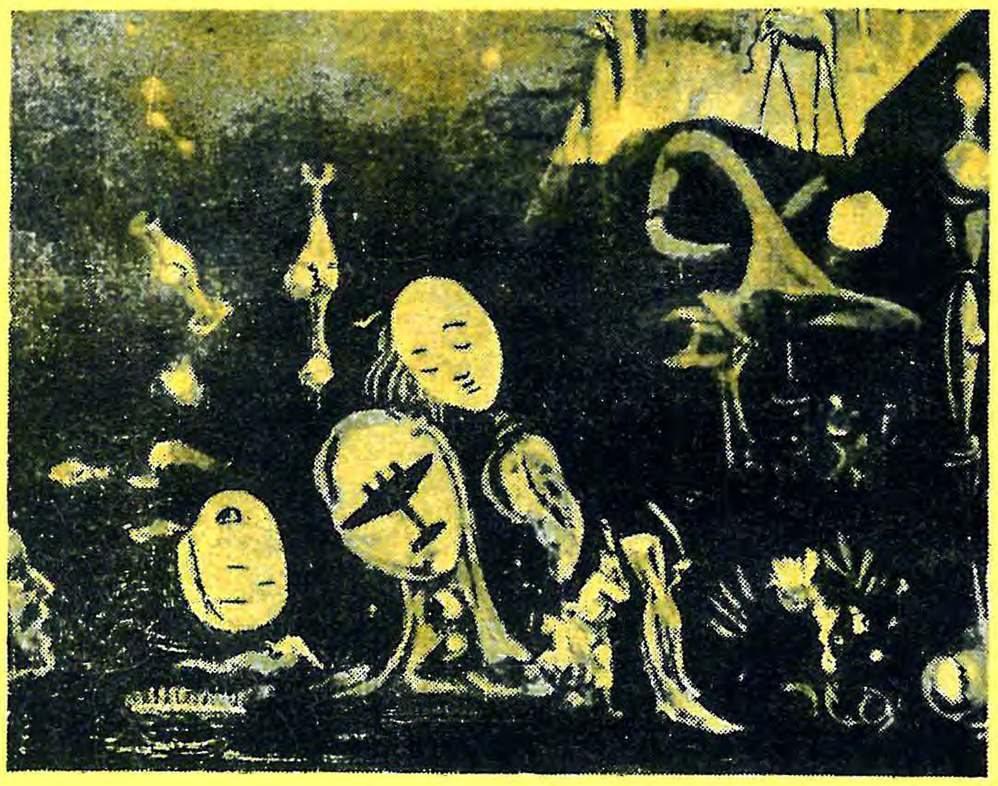

Сальвадор Далі. УРАН ТА АТОМ. МЕЛАНХОЛІЙНА ІДИЛІЯ.

Філіп Евергуд. НОВА СМЕРТЬ.

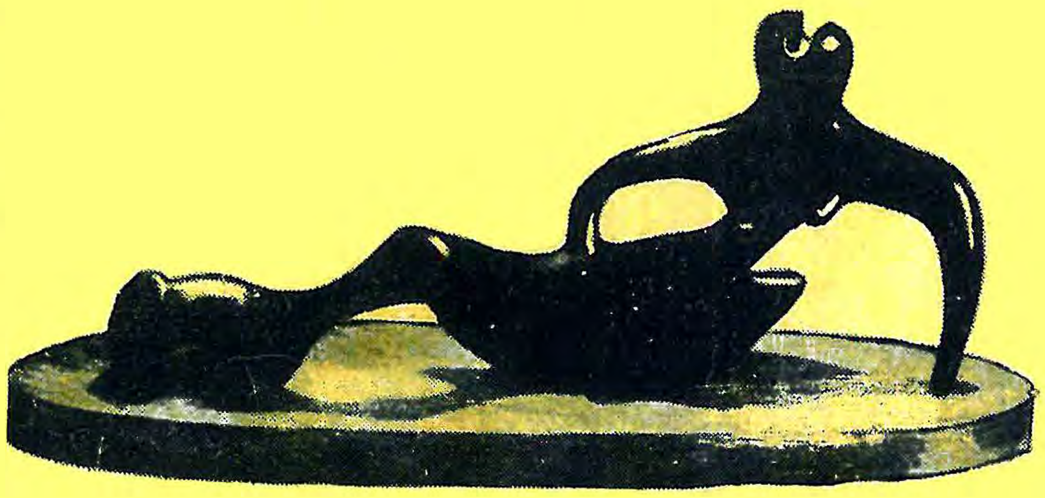

Генрі Моор. ПАДАЮЧА ФІГУРА.

Джакометті. СТРУНКА ЖІНОЧА ФІГУРА.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (163) (на украинском языке). Підписано до друку 13. IV. 1949 р. Формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 01406. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1316. Тираж 60.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА (за темою студентів Харківського художнього інституту І. Губського та А. Базилевича.)

НОВА СВОБОДА В НОВОМУ СВІТІ